

samme Andel som Arbejderne i den Afdeling, der — maaske paa Grund af det særligt intensive Arbejde — har været Skyld i, at der overhovedet er blevet et Udbytte at fordele.

Heroverfor anføres, at der jo i og for sig intet er i Vejen for at skabe en selvstændig Udbyttedeling for hver Afdeling for sig. Derved kan man ogsaa opnaa, at de forskellige Afdelinger konkurrerer indbyrdes om at skabe det største Udbytte, og dette vil kun være i Produktionens Interesse.

d. *Udbyttet, der først kommer til Udbetaling ved Aarets Slutning, vil ikke hele Aaret igennem kunne virke som en Stimulans paa Arbejderne.*

For at Arbejderne skal blive stimuleret til at yde en særlig Indsats i Produktionen, er det — i hvert Fald for det store Antal Arbejdere — nødvendigt, at de straks ser deres Indsats belønnet, og at de ikke skal vente med det til Aarets Udgang.

Det er derfor et bedre Middel at give Arbejderne Belønning i Form af særlige Gratialer eller Præmier, som udbetales, saa snart Arbejdernes Indsats er præsteret.

Tilhængerne af Udbyttedelingen anfører heroverfor, at denne ikke heller efter deres Mening er det eneste saliggørende Middel, og at den derfor meget vel vil kunne suppleres med saadanne Præmier eller Gratialer, for yderligere at naa det Formaal, man stræber imod.

e. *En Virksomheds Udbytte kan være ganske uafhængigt af Arbejdernes Indsats.*

Hvorledes en Virksomheds Udbytte bliver, er ikke alene afhængigt af Arbejdernes Indsats i Virksomhedens Produktion. Mange andre Elementer medvirker til at bestemme Udbyttet. Saaledes skyldes et opnaaet, positivt Udbytte et Aar maaske slet ikke det præsterede Arbejde, men at Virksomheden har været særlig heldig i sine Indkøb af Varer eller paa Grund af en indtraadt Prisstigning har kunnet sælge sine Produkter til en særlig gunstig Pris. Det heldige Resultat kan maaske endda skyldes, at Arbejdsgiveren har indladt sig paa en Spekulation, som har givet det Udbytte, som foreligger ved Aarets Slutning. Naar Forholdet er dette, er det imidlertid mindre rimeligt, at Arbejderne skal høste Fordel heraf, da det jo dog ikke er deres Skyld.

Paa den anden Side anfører man fra Arbejderside, at Arbejderne maaske er ganske uden Skyld i, at Aaret giver Underskud. De har præsteret lige saa godt Arbejde som i tidligere Aar, men Underskudet skyldes uheldige Dispositioner fra Arbejdsgiverens Side, et indtraadt Prisfald paa Markedet, letsindige Spekulationer o. s. v. Det er urimeligt, at Arbejderne skal bøde herfor ved ikke gennem nogen »Udbytteandel« at faa den samme Belønning herfor som tidligere.

Man maa derfor — hvor dette kan lade sig gøre — hellere vælge et andet Beregningsgrundlag end det endelige Aarsresultat og f. Eks. skabe en Udbyttedeling indenfor hver enkelt af Virksomhedens Afdelinger, saaledes at det afgørende saavidt muligt alene bliver Arbejdernes Indsats.

f. *Udbyttedelingen maa ikke være Maalet, men Midlet.*

En enkelt af Raadets Medlemmer — den tidligere Arbejdsminister *Justin Godart* — mente, at den indtraadte Stagnation i Udbyttedelingssystemets Fremgang skyldes, at man er standset op paa et forkert Stadium: man har sat Udbyttedelingen som *Maalet*, medens det kun skulde være *Midlet* for Arbejderne til efterhaanden at blive Medejere i Virksomheden.

Man har derved opgivet de Tanker, som besjælede de oprindelige Ophavsmænd til Udbyttedelingen.

Til Begrundelse for sit Standpunkt henviste Godart til Erfaringerne fra Malerfirmaet *Maison Leclair* i Paris og Jernstøberiet *Familistèren* i Guise, som har praktiseret